

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Červencem, advokátem se sídlem Římská 10, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 21. 1. 2010, čj. 490-2/2010-170100-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2013, čj. 9 Af 17/2010 – 61,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I.

[1] Celní úřad Benešov platebním výměrem ze dne 25. 11. 2009, čj. 16024-7/2009-176600-021, vyměřil žalobci celní dluh v celkové výši 368 718,20 Kč. Učinil tak po zjištění, že žalobce ve svém vozidle převážel 150 800 kusů cigaret, které byly označeny ukrajinskými a běloruskými tabákovými nálepkami, ale nebyly označeny platnými tabákovými nálepkami členské země ES. Žalobce je proto s ohledem na čl. 202 odst. 3 třetí odrážku celního kodexu nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) odpovědný za celní dluh, neboť tabákové výrobky držel a v době jejich přijetí si měl být vědom, že vstoupily na území ES protiprávně.

[2] Celní ředitelství Praha zamítlo odvolání žalobce proti shora uvedenému platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 21. 1. 2010, čj. 490-2/2010-170100-21.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 24. 4. 2013, čj. 9 Af 17/2010 – 61.

[4] Městský soud předeslal, že žalobce v žalobě přičítá správnímu orgánu závěry, které neučinil. Žalovaný netvrdil, že žalobce dopravil cigarety na celní území Společenství. Závěr o odpovědnosti žalobce za celní dluh staví celní orgány na tom, že žalobce je ve smyslu čl. 202 odst. 3 celního kodexu osobou, která dotyčné zboží držela a která si měla být v době přijetí zboží vědoma, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně.

[5] Pokud žalovaný vyslovil přesvědčení, že žalobce věděl o protiprávním vstupu zboží na celní území, učinil tak nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí. Tato domněnka přitom není v rozporu s čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu. Celní kodex nevyžaduje, aby si dlužník byl vědom protiprávního vstupu zboží na celní území Společenství; dlužníkem je i ten, kdo si protiprávnosti vstupu zboží na celní území Společenství měl být vědom v době získání nebo přijetí zboží.

[6] Přesvědčení žalovaného o tom, že žalobce věděl o protiprávnosti vstupu zboží na území Společenství, se opírá o relevantní důkazy. Úřední záznam a protokol sp. zn. 1739/TS-124/09, oba sepsané dne 7. 10. 2009, prokazují nevěrohodnost žalobcova líčení skutkových okolností případu, jakož i to, že žalobce se snažil vozidlu celní správy ujet, a vyhnout se kontrole. K tomu by neměl důvod, pokud by byl přesvědčen o legálnosti svého jednání. Argumentaci žalobce, že před vozidlem celní správy ujížděl, protože je považoval za sanitku, považuje soud za lživou, neboť každý normální řidič by v takové situaci naopak zpomalil a snažil se sanitce uvolnit cestu.

[7] Soud považuje za nevěrohodné tvrzení žalobce, že mu neznámá osoba svěčila k přepravě zboží značné hodnoty, aniž by měli na sebe kontakt. Soud neuvěřil ani tomu, že žalobce měl zboží předat „neznámému muži v bílém klobouku“ na Václavském náměstí. Úspěšná nemůže být ani obhajoba, že žalobce nevěděl, jaké zboží převáží, tj. že se nepřesvědčil, jaké zboží mu neznámý muž naložil do auta, a že se spokojil s ujistěním, že vše je legální. Je obecně známou skutečností, že cigarety jsou komoditou, jejíž dovoz ze zahraničí je regulován a že cigarety nacházející se legálně na území České republiky musí být opatřeny tuzemskými nálepkami (kolky). Pokud si žalobce i přes výše uvedené nebyl vědom toho, že cigarety vstoupily na celní území Společenství protiprávně, jde tato skutečnost plně k jeho tíži.

[8] K námitce, že nebyl prokázán subjektivní vztah žalobce ke zboží, soud uvedl, že čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu tento vztah nepředpokládá. Uvedený článek obsahuje pouze podmínku držení zboží a to, aby si osoba měla být v době přijetí zboží vědoma, že zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. Tyto podmínky byly naplněny. Z hlediska kvalifikace určité osoby jako dlužníka je nerozhodné, zda bylo její vůlí porušit celní či daňové předpisy. Odpovědnost za celní dluh se zásadně liší od odpovědnosti za spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona. Celní dluh podle celního kodexu nevyžaduje, na rozdíl od skutkové podstaty tohoto trestného činu, zavinění ve formě úmyslu. Ačkoliv byl žalobce v trestním řízení zproštěn obžaloby, protože mu nebylo prokázáno zavinění ve formě úmyslu, neznamená to, že není odpovědný za celní dluh, který protiprávním dovozem cigaret na území Společenství vznikl.

[9] Ve věci byla splněna i druhá podmínka pro vznik celního dluhu, a sice že žalobce měl v době kontroly cigarety ve svém držení. Není podstatné, že nebyl jejich vlastníkem

ani oprávněným držitelem. Pojem „osoba, která dotyčné zboží držela,“ dopadá i na držení zboží ve smyslu jeho faktického ovládní bez úmyslu nakládat s ním jako s vlastním. Celní kodex rozlišuje mezi pojmy „získal“ a „držel“ zboží. Samotné přijetí zboží nepostačuje k založení oprávněné držby či vlastnictví. Přijetím a následným držením zboží je proto podle celního kodexu nutno rozumět případy, kdy je zboží fakticky ovládáno osobou, která nemá vůli s ním nakládat jako s vlastním. To byl i případ žalobce.

III.

[10] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve podrobně zrekapituloval průběh celního řízení, námitky vznesené v žalobě a samotnou argumentaci městského soudu. V průběhu celého správního řízení tvrdil, že nabídku na převoz jemu neznámého zboží mu učinil neznámý muž, nakládky zboží do auta se nezúčastnil, zboží nebylo v jeho vlastnictví a není mu známo, jak se dostalo na území České republiky. Městský soud vyšel z toho, že pokud stěžovatel nevěděl, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES, pak tuto skutečnost vědět měl a mohl. Stěžovatel by s tímto tvrzením souhlasil za předpokladu, že by věděl, jaký druh zboží je do auta naložen. To se však dozvěděl, až když jej zastavila celní mobilní hlídka. Jak konstatoval žalovaný i městský soud, stěžovateli nebylo prokázáno, že se při nakládce zboží neznámou osobou se zbožím seznámil. Závěr soudu, že stěžovatel věděl, jaké zboží do Prahy poveze, nemá oporu v důkazním stavu věci a je pouze jeho nepodloženou úvahou. V tom stěžovatel spatřuje vadu řízení. Požadavek, aby se stěžovatel přesvědčil o tom, jaké zboží bude převážet, postrádá jakoukoliv oporu v zákoně. Proto splnění takového požadavku nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat. Proti soudem poukazované zásadě „neznalost zákona neomlouvá“ stojí ústavní princip obsažený v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že naplnil obě podmínky odpovědnosti pro vznik celního dluhu ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu. Podle městského soudu je skutečnost, že stěžovatel přijal a následně držel zboží, detenci, kdy je zboží fakticky ovládáno osobou, která nemá vůli nakládat se zbožím jako s vlastním. Tento výklad je ovšem nepřipustně extenzivní, jdoucí nad rámec § 129 občanského zákoníku. I pokud by byla naplněna jedna z alternativních podmínek čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu – získání dotčeného zboží, nedošlo k naplnění druhé kumulativní podmínky, a sice aby si byl stěžovatel vědom nebo aby si měl být vědom v době získání nebo jeho přijetí, že toto zboží vstoupilo do prostoru ES protiprávně.

[13] Stěžovatel závěrem kasační stížnosti připomenul, že pod příslibem odměny přistoupil na nabídku zajištění prevozu zboží, o jehož charakteru a původu neměl a ani nemohl mít v době jeho přijetí žádnou vědomost. Neměl v úmyslu porušit celní předpisy. Poté, co se dověděl o charakteru zboží, nabídl celním orgánům, aby jej sledovaly do Prahy a zajistily tak osobu, které mělo být zboží předáno. To však odmítly. Vyměřený celní dluh je pro stěžovatele nepřiměřeně tvrdý, a to i s přihlédnutím k tomu, že za uvedené jednání již byl „sankcionován“ rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 5. 12. 2012, čj. 20175/2012-170100-21, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí jeho vozidla v hodnotě převyšující částku 600 000 Kč.

IV.

[14] Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Odkázal přitom na správní spis, své rozhodnutí o odvolání, vyjádření k žalobě a na samotný rozsudek městského soudu. Žalovaný vedle toho uvedl, že stěžovatel napadá zjištěný důkazní stav věci, avšak jej na řadě míst kasační stížnosti nesprávně interpretuje. K odkazu stěžovatele, že byl již sankcionován propadnutím

vozidla v hodnotě 600 000 Kč, žalovaný uvedl, že dané rozhodnutí bylo vydáno podle § 42 odst. 11 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních a stěžovatel nevyužil opravného prostředku. Vyměření celního dluhu podle celního kodexu a propadnutí dopravního prostředku za spáchání „kvazideliktu“ podle zákona o spotřebních daních existují vedle sebe; propadnutí dopravního prostředku tak nelze v nynějším řízení zohlednit. Žalovaný se hodnotou propadnutého vozidla zabýval; osvědčil, že v daném případě byl zcela dodržen princip proporcionality. V době zajištění dopravního prostředku činila jeho hodnota nejvýše 150 000 Kč a tvořila tak cca polovinu výše spotřební daně připadající na dopravované výrobky.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda stěžovateli svědčilo postavení dlužníka, který je odpovědný za celní dluh. Ten v posuzovaném případě vznikl dne 7. 10. 2009, kdy celní orgány zjistily, že stěžovatel ve svém vozidle převážel balíky s krabičkami cigaret (celkem 150 800 kusů cigaret), označenými ukrajinskými a běloruskými kolky. Stěžovatel celnímu orgánu sdělil, že nevěděl, že převáženým zbožím jsou cigarety. Toto neznámé zboží mu do jeho auta naložil neznámý muž s tím, aby jej odvezl do Prahy na Václavské náměstí, kde je měl předat jinému neznámému muži v bílém klobouku a obdržet za to odměnu 5000 Kč.

[18] Celní dluh při dovozu vzniká okamžikem protiprávního vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Unie; protiprávním vstupem se přitom rozumí jakýkoliv vstup zboží v rozporu s čl. 38 až 41 a čl. 177 druhou odrážkou celního kodexu [srov. čl. 202 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního kodexu]. Stěžovatel zpochybnil právní hodnocení soudu stran subsumpce jeho jednání pod čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, podle kterého je celním dlužníkem každá osoba, která dotyčné zboží získala nebo držela a která si byla nebo měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně.

[19] Povolání určité osoby k úhradě celního dluhu nemůže být svévolné či nahodilé, ale musí vycházet z jejího zařazení pod některou z odrážek odstavce 3 článku 202 celního kodexu. Podle judikatury Soudního dvora EU, zákonodárce měl v úmyslu široce, a to taxativním způsobem, vymezit okruh osob, které mohou být považovány za celního dlužníka v případě protiprávního vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu (srov. rozsudky ze dne 23. 9. 2004, Spedition Ulustrans, C-414/02, nebo ze dne 17. 11. 2011, Oliver Jestel v Hauptzollamt Aachen, C-454/10; obdobně též stanoviska generálních advokátů k těmto rozsudkům). Kvalifikace „dlužníka“ ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu vyžaduje, aby osoba jakkoli získala či držela zboží, které bylo předmětem protiprávního vstupu. Současně je třeba, aby si tato osoba byla nebo měla si být vědoma, že vstup zboží je protiprávní. To znamená, že celní orgány musí prokázat, že si celní dlužník byl vědom protiprávního jednání, jehož se dopustil při faktickém ovládnutí zboží, nebo se alespoň nacházel v takové situaci, že se lze důvodně domnívat, že o tom vědět mohl či měl. Nejvyšší správní soud dále dodává, že z hlediska jazykového výkladu spojka „nebo“ mezi termíny „získala nebo držela“ a „byla nebo měla být vědoma“ znamená, že pro určení osoby coby celního dlužníka postačí naplnění jedné z alternativně uvedených možností.

[20] Uvedené podmínky byly podle Nejvyššího správního soudu bezesporu naplněny. O tom, že dovoz 150 800 kusů cigaret opatřených pouze ukrajinskými a běloruskými kolky, bez platné

tabákové nálepky členské země EU, na celní území Unie je protiprávním vstupem, v jehož důsledku podle článku 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu vzniká celní dluh, není dle náhledu soudu žádných pochybností; žalobce ostatně proti tomuto závěru v kasační stížnosti ani nic nenamítal.

[21] Ve věci nastaly i předpoklady pro aplikaci čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, tedy že stěžovatel je osobou, která jednak dotyčné zboží získala nebo držela a jednak osobou, která si byla nebo měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně na celní území Unie.

[22] Žalovaný i městský soud se zabývali věrohodností stěžovatelem předestřené verze událostí, které měly předcházet jeho zastavení hlídkou mobilního dohledu Celního ředitelství Brno, a správně dospěly k závěru, že stěžovatelova tvrzení jsou nevěrohodná, účelová a přinejmenším vysoce nepravděpodobná. Správně dovodili, že stěžovatel si byl, nebo přinejmenším měl být, vědom, že cigarety opatřené ukrajinskými a běloruskými kolky vstoupily na celní území Unie protiprávně.

[23] Správnosti závěrů žalovaného svědčí značné množství zjištění učiněných celními orgány. Lze poukázat zejména na množství převážených cigaret, zaplňujících celý půdorys zadních sedadel i celý zavazadlový prostor až do výše hlavových opěrek předních sedadel v osobním automobilu stěžovatele (Opel Omega Caravan); převážené zboží nebylo od stěžovatele nijak odděleno a s jeho obsahem se mohl snadno seznámit přinejmenším v průběhu cesty, neseznámil-li se s ním již při nakládce zboží, které byl rovněž přítomen. Z přiložené fotodokumentace vyplývá, že igelit kryjící balíky cigaret byl na několika místech protrhnut. Bylo tak možné spatřit, že se v něm nacházejí balíky cigaret s nápisy v azbuce. Neznámý muž stěžovateli nepředložil k převáženému nákladu žádné doklady. Vedle toho nelze opomenout ani vysoce nevěrohodné tvrzení, že stěžovatele oslovil na parkovišti u obchodu neznámý muž s nabídkou na převoz zboží s tím, že zboží si převezme jiný neznámý muž v bílém klobouku na Václavském náměstí v Praze. Jak vyplývá z tvrzení stěžovatele, když stěžovatele měl oslovit na parkovišti neznámý muž s nabídkou odvozu zboží, stěžovatel se jej zeptal, zda je převoz legální. Nepochybně mu tudíž vzniklo podezření, že by převoz mohl být v rozporu s právními předpisy. Je proto nepravděpodobné, že by se při nakládce zboží neznámým člověkem otočil ke svému autu zády a nechal jej naložit poměrně obsáhlý náklad, aniž by se přesvědčil o jeho obsahu a spolehl se na ujistění od neznámé osoby, že převoz zboží je legální. Pochybnosti vzbuzuje i to, že tento neznámý muž oslovil stěžovatele proto, že se mu líbilo jeho velké auto, ačkoliv sám měl, jak stěžovatel tvrdil, k dispozici prostorově minimálně srovnatelný vůz. Jistě nelze opomenout i fakt, že se stěžovatel pokusil hlídku celní správy ujet. K tomu by jistě neměl důvod, pokud by nepochyboval o legálnosti svého počínání.

[24] Také Nejvyššímu správnímu soudu se proto jeví jako obtížně uvěřitelné, že stěžovatel nevěděl, jaké zboží se nacházelo v jeho vozidle. Pokud by se tyto skutečnosti udály tak, jak stěžovatel líčil, musely by každé průměrně inteligentní osobě vzniknout pochyby o legálnosti takového jednání, pročez by bylo na místě ujistit se, že nepostupuje v rozporu s právními předpisy. Z uvedených skutečností lze mít za to, že stěžovatel byl v okamžiku přijetí tohoto zboží seznámen s charakterem převáženého nákladu a protiprávností jeho vstupu na celní území. Pokud tomu tak nebylo, stěžovatel si této skutečnosti přinejmenším měl být vědom. I tento předpoklad postačí (vedle dalšího) pro vznik odpovědnosti dlužníka za celní dluh.

[25] Zcela nedůvodnou je proto argumentace stěžovatele, že neměl povinnost se přesvědčit o tom, jaké zboží bude převážet. Stěžovatel je právně odpovědný za své jednání. Mýlí se tak, pokud se domnívá, že jeho tvrzená pasivita při nakládání zboží a jeho kontrole ho zbavuje právní

odpovědnosti. Celní kodex je součástí právního řádu České republiky a je tak pro stěžovatele závazný. Stěžovatelem poukazovaná zásada „neznalost zákona neomlouvá“ obecně spočívá v povinnosti osoby, která se nachází v určité právně relevantní situaci, seznámit se s právními dopady svého jednání, a to případně dle okolností též ve spolupráci s osobou práva znalou (viz také rozsudek ze dne 27. 11. 2013, čj. 1 As 75/2013 - 69). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru stěžovatele, že by tato zásada byla v rozporu s čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Požadavek, aby se stěžovatel přesvědčil, jaké zboží ve svém automobilu převáží, je zcela logický, očekávatelný a rozhodně není v rozporu s žádnými zákonnými ani ústavními předpisy.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že na výše uvedené nemá vliv skutečnost, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 16. 12. 2009, čj. 1 T 189/2009 - 72 (potvrzeným odvolacím usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2010, čj. 12 To 47/2010 - 85), zproštěn obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona. Zásadním rozdílem je zde především to, že k odsouzení za spáchání uvedeného trestného činu je nutné prokázat úmyslné zavinění pachatele. Pro vznik odpovědnosti za celní dluh není třeba prokázání existence zavinění ve formě úmyslu.

[27] Ve věci byla splněna i druhá podmínka obsažená v čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu: bylo prokázáno, že stěžovatel je osobou, která dotyčné zboží získala nebo držela. Celní orgány neprováděly bližší zkoumání, zda stěžovatel není, s ohledem na závažné nesrovnalosti v jeho tvrzeních, vlastníkem zajištěných cigaret. To však nebylo třeba k posouzení, zda je stěžovatel celním dlužníkem.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že spojení „osoba, která dotyčné zboží držela“, dopadá také na případy detence, která spočívá v držení zboží ve smyslu jeho faktického ovládnutí bez úmyslu nakládat se zbožím jako s vlastním. Pod pojem „získal nebo držel“ je vedle vlastnictví zboží třeba podřadit také případy držby (jejíž podstatou je vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní a faktické ovládnutí věci) i detence zboží. Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nemá vůli nakládat s věcí jako s vlastní (bližší viz Fiala, J.; Kindl, M. a kol. Občanské právo hmotné. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, s. 244.). Pro „držení“ zboží ve smyslu uvedené odrážky celního kodexu není podstatné, že stěžovatel případně nebyl vlastníkem daného zboží, a ani že neměl v úmyslu si cigarety přivlastnit a nadále s nimi nakládat jako s vlastními. Stěžovatel byl minimálně detentorem; cigarety získal do své faktické dispozice tím, že je převzal a nechal je naložit do svého auta, se kterým je pak hodlal převézt do Prahy. Výklad žalovaného i městského soudu je správný.

[29] K odkazu stěžovatele na extenzivní výklad § 129 občanského zákoníku je třeba uvést, že ve věci nešlo o interpretaci uvedeného ustanovení občanského zákoníku, ale příslušného ustanovení celního kodexu. Stěžovatel však v kasační stížnosti nerozvedl, v čem konkrétně městský soud při svém výkladu pochybil.

[30] Stěžovatel namítl, že vyměřený celní dluh je pro něj nepřiměřeně tvrdý, neboť rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2012, čj. 20175/2012-170100-21, došlo současně k propadnutí vozidla stěžovatele v hodnotě převyšující částku 600 000 Kč. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud stěžovatel považoval rozhodnutí o propadnutí svého vozidla za nezákonné, mohl se proti němu bránit odvoláním, jak byl řádně poučen, a případně správní žalobou. Jak vyplývá z vyjádření žalovaného, stěžovatel této možnosti nevyužil. V řízení o vyměření celního dluhu Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší posuzovat zákonitost propadnutí dopravního prostředku podle § 42 odst. 11 písm. a) zákona o spotřebních daních

ve znění účinném k 7. 10. 2009. Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného dodává, že se vznikem celního dluhu je spojena i povinnost uhradit spotřební daň (viz § 9 odst. 2 zákona o spotřebních daních). Rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních není na překážku následnému vyměření spotřební daně (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010 - 107).

[31] Nejvyšší správní soud závěrem poukazuje, že v posuzované věci čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu nevyvolává výkladové potíže a přitom bylo možné se opřít i o judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Nejvyššímu správnímu soudu proto nevyvstala povinnost se obrátit na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie).

[32] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Protože v řízení neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu